

У тієї Катерини

Тарас Шевченко

У тієї Катерини
Хата на помості,
Із славного Запорожжя
Наїхали гості.
Один Семен Босий,
Другий Іван Голий,
Третій славний вдовиченко
Іван Ярошенко.
"Зїздили ми Польщу
І всю Україну,
А не бачили такої,
Як се Катерина".
Один каже: "Брате,
Якби я багатий,
То оддав би все золото
Оцій Катерині
За одну годину".
Другий каже: "Друже,
Якби я був дужий,
То оддав би я всю силу
За одну годину
Оцій Катерині".
Третій каже: "Діти,
Нема того в світі,
Чого б мені не зробити
Для цієї Катерини
За одну годину".

Катерина задумалась
І третьому каже:
"Єсть у мене брат єдиний
У неволі вражій!
У Криму десь пропадає;
Хто його достане,
То той мені, запорожці,
Дружиною стане".
Разом повставали,

Коней посіддали,
Поїхали визволяти
Катриного брата.
Один утопився
У Дніпровім гирлі,
Другого в Козлові
На кіл посадили.
Третій, Іван Ярошенко,
Славний вдовиченко,
З лютої неволі,
Із Бахчисараю,
Брата визволяє.

Заскрипіли рано двері
У великій хаті.
"Вставай, вставай, Катерино,
Брата зустрічати".
Катерина подивилась
Та й заголосила:
"Це не брат мій, це мій милий,
Я тебе дурила..."
"Одурила!.." — І Катрина
Додолу скотилась
Головонька... "Ходім, брате,
З поганої хати".
Поїхали запорожці
Вітер доганяти.
Катерину чорнобриву
В полі поховали,
А славнії запорожці
В степу побратались.